

„Cei care se încred în Domnul își înnoiesc puterea”

Cum se face că mulți, ca să nu spunem majoritatea copiilor lui Dumnezeu, în loc să treacă victorioși prin lume, au de suferit atâtea înfrângeri? Ei sunt născuți din nou, au primit Duhul, care locuiește în ei; ei posedă Cuvântul cu toate promisiunile și învățăturile Lui, au probabil și multe cunoștințe biblice și pot experimenta în fiecare zi credincioșia și bunătatea lui Dumnezeu în căile și călăuzirea Lui; și totuși – slăbiciunea, slăbiciunea spirituală este trăsătura predominantă în viața lor. Mai mult decât atât! Nu suntem oare nevoiți să mărturisim că frumoasele cuvinte din Psalmul 84.7: „ei merg din putere în putere”, se pot aplica doar la puțini dintre noi și asta doar rareori? De unde vine asta? Poate că suntem dureros de conștienți de această stare; ea devine deosebit de palpabilă atunci când intrăm în contact cu lumea și dorim să dăm o mărturie puternică în fața ei, sau când întâlnim credincioși care au căzut în capcanele lumii, au consimțit la legături nepermise și altele asemenea. Cât de neputincioși ne simțim adesea în astfel de situații! Câți dintre noi sunt suficient de „duhovnicești” pentru a-i aduce pe calea cea dreaptă, cu blândețe, pe cei care au fost împinși de o greșeală? Cât de neajutorați ne simțim uneori când apar dificultăți în familie sau în adunare! Peste tot vedem slăbiciune duhovnicească, în umblare și în slujire, în viața personală și publică!

Întrebăm din nou: de ce este așa? Ceea ce spune scumpul nostru Domn în Ioan 15.5: „Fără Mine nu puteți face *nimic*”, este cu siguranță adevărat. Dar este adevărat și ceea ce scrie slujitorul Său Pavel în epistola sa către Filipeni: „Pot *totul* în Hristos, are mă întărește”. Același apostol îi amintește lui Timotei că „Dumnezeu nu ne-a dat un duh de timiditate, ci de putere și de dragoste și de chibzuință” (2 Timotei 1.7). Suntem învățați că „nu suntem capabili prin noi înșine să gândim un lucru ca venind de la noi înșine”, dar în același loc suntem învățați că „destoinicia noastră este *de la Dumnezeu*” (2 Corinteni 3.5).

Incapacitatea și slăbiciunea noastră pot avea, așadar, ca singură cauză *lipsa dependenței de Dumnezeu*. În Isaia 40.31 citim: „Cei care se încred în DOMNUL își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obosesc, umblă și nu sunt extenuați”. Iar fiii lui Core, în Psalmul 84, îl laudă pe omul fericit, „a cărui putere este în DOMNUL” și adaugă: „în a căror inimă sunt croite drumuri” (Psalmul 84.5). Aceste două pasaje din Scriptură sunt de o importanță decisivă pentru întrebarea noastră. Ele ne asigură că puterea spirituală este consecința directă a încrederii în Dumnezeu, a rămânerii în El. Printr-o astfel de încredere în Domnul ne exprimăm dependența de El. Conștientizarea slăbiciunii noastre ne împinge la rugăciune, la tăcerea sfântă în prezența lui Dumnezeu, unde toate gândurile și înclinațiile necurate sunt descoperite și judecate, iar voința inimii, adesea atât de mândră, nu are loc. În acest fel, *învățăm* să ne încredem din ce în ce mai mult în Domnul, iar El poate atunci să-Și dezvăluie puterea în noi. „Când sunt slab, atunci sunt puternic”, spune Pavel (2 Corinteni 12.10).

Dacă trebuie să existe o reînviare, ea trebuie să înceapă aici. Să căutăm, fiecare în parte și împreună, prezența lui Dumnezeu și să ne străduim să rămânem mereu într-un spirit de așteptare perseverentă a Lui! Cu siguranță, efectul acestui fapt s-ar manifesta în multe feluri în viața noastră spirituală. Comportamentul și umblarea, mărturia și relațiile în interiorul și în afara casei, slujirea, închinarea, adunările de rugăciune – *totul* ar primi mai mult amprenta puterii Duhului Sfânt. Multe contradicții s-ar rezolva de la sine, multe dificultăți ar dispărea, multe căi strâmbe s-ar îndrepta. Cu căi pregătite în inimă, căutând puterea numai acolo unde ea poate fi găsită, ne-am bucura în continuare de resursele inepuizabile și nesecate ale Dumnezeului nostru.